

Рой горски пилета прѣхврѣквахж отвредѣ
 И денемъ и нощѣ. Въвъ тайний комитетѣ
 Той бѣ дѣсна рѣка. Прѣди години още
 Е съ Левски, съ Кѣнчева и съсъ Димитра Общия
 За дѣлото радилѣ и днеска пакѣ ради;
 И като майка той надѣ мило чедо бди
 И съ него се гордѣй и жали и се радва. —
 А послѣ продължи:

„Не дѣй се тѣй заядва!

580 Не е да го не знайшѣ,—повторно въ Цариградѣ
 Е за оружие испратено; назадѣ
 И тая работа така не ще остане...
 Народа е готовѣ на първи зовѣ да стане...
 А туй че билѣ пѣкѣ той такѣвъ и онакѣвъ —
 Да ме прощавашѣ! Той каленѣ е вече въ кръвъ,
 Въвъ кървави сълзи, испече го неволя —
 И днесъ не е такѣвъ, какѣвто бѣ отколѣ!
 Иди кѣдѣто е войводата миналѣ
 И вижѣ, ако не си до днеска ошѣ видѣлѣ,
 590 И ако още все не ти се хваща вѣра...“
 При тия думи той отъ своята цигара
 Испустнѣ облакѣ димѣ, отѣрси пепелѣта
 И силно пакѣ пое.

Широкитѣ врата.

Открехнѣхж се въ часѣ и добѣръ гостѣ прѣдстанѣ,
 Съсъ добѣръ вечерѣ, при дружината събрана,
 Прѣзѣ стаята изви и право застанѣ
 Той прѣдѣ Младена, тамѣ надвесенѣ отстранѣ
 Надѣ масата,—писмѣ отъ пазвата извади
 600 И нѣщо шепнейки въ рѣка му го подаде —
 И си излѣзе пакѣ. При масата тогазѣ
 Се озоваха по припрѣнитѣ завчасѣ:

„Отѣ гдѣ е? за какво?“ — Но скри въвъ джебѣ
 [писмото]

И тѣй отвѣрнѣ той: „Отѣ гдѣто, за каквото —
 Войводата това ще ви обади самѣ, —
 За него е... А туй, което ази знамѣ,
 Елате тукѣ при менѣ, комуто се желае,
 Да види самѣ съ очи, да помни и да знае.“
 Единѣ прѣзѣ другѣ сега се стекохж отвредѣ